

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 117.169 van 19 maart 2003
in de zaak A. 105.695/VII-23.899**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 verblijvende te 9300 AALST,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Belarussische nationaliteit, op 6 juni 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 10 januari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. D'HONDT, die, loco advocaat J. CALLEBAUT, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditoraatsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 11 december 2000 en verklaarden zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 1 maart 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 7 mei 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen letterlijk als volgt :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 19 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Gevers.

Betrokkene, een Belarussisch staatsburger van Russische origine, verliet zijn land in april 2000. Hij reisde naar Kaliningrad, waar hij op 10 december 2000 vertrok,

samen met zijn echtgenote -XXX. Ze reisden naar België waar hij op 11 december 2000 arriveerde en op 12 december 2000 asiel aanvraag. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal identiteitsdocument.

Betrokkene zou in zijn land van herkomst problemen gekend hebben omwille van zijn politieke activiteit. Hij zou sinds 1996 lid geweest zijn van de Belarussische oppositiepartij 'Belaruski Narodni Front (BNF)'. Hij zou op 1 mei 1997 deelgenomen hebben aan een manifestatie te Minsk, waarbij hij werd opgepakt en gedurende twee dagen werd vastgehouden en ondervraagd. Daarna zou betrokkene zijn vrijgelaten. Er zouden nog enkele controles bij hem thuis en op zijn werk geweest zijn, alsook een controle van zijn vrachtwagen. Rond nieuwjaar 1998 zou bij betrokkene thuis een steen door het raam zijn gegooid. In oktober 1998 zou betrokkene documenten meegbracht hebben voor de leider van het BNF te Kritsjev, Mazurkevitch. Nadat hij deze zou hebben afgegeven zou betrokkene overvallen zijn door drie personen die deze documenten bleken te zoeken. De volgende dag zou betrokkene naar de politie gegaan zijn, echter zonder gevolg. Op 8 maart 2000 zou betrokkene vrouw op straat zijn aangevallen en een slag in haar buik gekregen hebben. Betrokkene echtgenote zou één van hen herkend hebben als een politiemedewerker. Ze zou naar het ziekenhuis gevoerd zijn, waar ze een miskraam zou gehad hebben. Daarop zouden betrokkene en zijn echtgenote besloten hebben het land te verlaten en naar Kaliningrad te gaan. Daar zouden ze problemen gehad hebben met de maffia, en zouden ze besloten hebben naar België te vertrekken.

Vooreerst moet er worden gesteld dat de problemen van betrokkene in de Russische Federatie, waar hij na zijn vlucht uit Belarus gedurende acht maanden zou hebben verbleven, in het kader van betrokkene's asielverzoek niet in aanmerking kunnen worden genomen aangezien betrokkene het Belarussisch staatsburgerschap bezit en bijgevolg betrokkene's vrees ten opzichte van dat land dient te worden beoordeeld.

Inzake betrokkene's politieke activiteiten moet er worden vastgesteld dat betrokkene over een zeer schaarse kennis van de politiek in zijn land beschikt, in het bijzonder in verband met het 'Belaruski Narodni Front'(BNF), de politieke oppositiepartij waartoe hij beweert te behoren. Zo weet betrokkene niet wie de nationale voorzitter van het BNF is, noch kan hij namen van andere vooraanstaande leden van het BNF weergeven (zie verhoorverslag CGVS p.4). Ook betreffende de stichter en de stichtingsdatum van het BNF blijft betrokkene het antwoord schuldig (zie verhoorverslag CGVS p.4). Verder kent betrokkene geen namen van publicaties van het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.4). Inzake de structuur van de partij kan betrokkene geen enkel detail geven (zie verhoorverslag CGVS p.4). Voorts kent betrokkene het nationaal partij-adres te Minsk niet (zie verhoorverslag CGVS p.4). Tenslotte verklaart betrokkene niets af te weten van de veranderingen in het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.4), terwijl deze veranderingen fundamenteel waren aangezien de partij opsplijste (zie BBC-SWB, 30 september 1999).

Wat de algemene politieke situatie van zijn land betreft kan betrokkene geen antwoord geven op de vraag naar andere oppositiepartijen dan het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.4), terwijl er wel degelijk andere partijen zijn die zich verzetten tegen het regime van president Lukashenko (zie bron BBC-SWB 10 november 1999). Verder verklaart betrokkene dat er een referendum plaatsvond in 1998, maar weet hij niet waarover dit ging. In 1998 vond echter geen referendum plaats, maar wel in 1996. Dit referendum handelde over het verlengen van de ambtstermijn van Lukashenko, wat één van de strengste punten van kritiek van het BNF is (zie verhoorverslag CGVS p.3) (zie bron Chronology Belarus under Lukashenko 1994-1998, <http://www.ref.rice.edu/~sergei/belarus/chronology>). Voorts kan betrokkene niet vertellen wanneer Belarus onafhankelijk werd (zie verhoorverslag CGVS p.2), terwijl dit onontbeerlijke informatie is voor een lid van de nationalistische partij BNF. Verder kan betrokkene totaal niet verklaren wat de Opperste Raad van de 13e legislatuur is (zie verhoorverslag CGVS p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het hier gaat om het in 1994 verkozen parlement dat in november 1996 werd ontbonden door Lukashenko (zie bron 'Composition of the National Executive Committee (NEC) of the 13th Supreme Soviet', www.Friends-partners.org/~kasaty/13-nec.htm). Evenmin kan betrokkene duidelijk maken wanneer de laatste parlementsverkiezingen plaatsvonden (zie verhoorverslag CGVS p.4). Tenslotte blijft betrokkene het antwoord schuldig op de vraag naar de burgemeester van zijn stad Kritsjev evenals op de vraag naar de eerste minister of

andere ministers van de regering van Belarus (zie verhoorverslag CGVS p. 3-4). Deze informatie mag verondersteld worden gekend te zijn bij iemand die zich effectief tegen deze regering verzet.

Al deze vaststellingen zorgen ervoor dat betrokkene politiek engagement evenals zijn actief lidmaatschap van het BNF, ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg geldt dit, logischerwijze, eveneens voor de problemen die betrokkene aanhaalt, aangezien deze het gevolg zijn van zijn beweerd politiek engagement.

De geloofwaardigheid van betrokkene verklaringen in verband met zijn problemen wordt bijkomend ondergraven door enkele tegenstrijdigheden tussen betrokkene verschillende verklaringen (interview Dienst Vreemdelingenzaken, interview Commissariaat-generaal) en die van zijn echtgenote (interview Dienst Vreemdelingenzaken, interview Commissariaat-generaal). Zo verklaart betrokkene dat hij in oktober 1998 werd aangevallen nadat hij documenten bij Mazurkevitch had afgeleverd (zie verhoorverslag CGVS p.7), terwijl zijn echtgenote verklaart dat deze gebeurtenis op 11 april 1999 zou hebben plaatsgevonden (zie verhoorverslag CGVS p.4). Betreffende hetzelfde incident verklaart betrokkene dat hij van Mogilov kwam (zie verhoorverslag DVZ p.3, verhoorverslag CGVS p.7), terwijl betrokkene echtgenote beweert dat haar man van Vitebsk kwam (zie verhoorverslag CGVS p.5).

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (huwelijksakte, certificaat lid BNF, rijbewijs, technische documenten over de wagen, aankoopakte appartement) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 19 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Gevers.

Betrokkene, een Belarussisch staatsburger, verliet haar land in april 2000. Ze reisde eerst naar Kaliningrad, waar ze verbleef tot december 2000. Vervolgens reisde ze samen met haar echtgenoot -XXX- naar België, waar ze op 11 december 2000 arriveerde en op 12 december 2000 asiel aanvraagde. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal identiteitsdocument; ze legt wel een bewijs van immigratie in de Russische Federatie voor.

Betrokkene zou in haar land van herkomst problemen hebben gekend omwille van haar politieke activiteit. Zij zou sinds februari 1995 lid geweest zijn van de Belarussische oppositiepartij 'Belaruski Narodni Front (BNF)'. Betrokkene zou op 1 mei 1997 deelgenomen hebben aan een betoging te Minsk. Daarbij zou ze zijn opgepakt en gedurende één dag zijn vastgehouden en ondervraagd. 's Avonds zou ze zijn vrijgelaten. Op 11 april 1999 zou betrokkene echtgenoot zijn aangevallen nadat hij documenten had afgeleverd bij Mazurkevitch, de leider van het BNF te Krijsjev. Zijn agressors zouden op zoek geweest zijn naar die documenten. Op 8 maart 2000 zou betrokkene op straat aangevallen zijn door onbekenden die haar in de buik sloegen. Betrokkene zou naar het hospitaal gegaan zijn waar ze een miskraam zou gekregen hebben. Na dit incident zouden betrokkene en haar echtgenoot besloten hebben Belarus te verlaten en naar Kaliningrad, Russische Federatie te gaan. Daar zouden ze

problemen gehad hebben met de maffia, waardoor ze besloten naar België te vertrekken.

Vooreerst moet er worden gesteld dat de problemen van betrokkene in de Russische Federatie, waar zij na haar vlucht uit Belarus gedurende acht maanden zou hebben verbleven, in het kader van betrokkene's asielerzoek niet in aanmerking kunnen worden genomen aangezien betrokkene het Belarussisch staatsburgerschap bezit en bijgevolg betrokkene's vrees ten opzichte van dat land dient te worden beoordeeld.

Inzake betrokkene's politieke activiteit moet worden gesteld dat betrokkene over een zeer schaarse kennis van de politiek in haar land blijkt te beschikken, in het bijzonder in verband met het 'Belaruski Narodni Front'(BNF), de politieke oppositiepartij waartoe zij beweert te behoren. Zo beweert betrokkene dat de nationale voorzitter van het BNF Shuskevitch is (zie verhoorverslag CGVS p.2), terwijl uit bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dit V.Viatchorka is (zie bron BBC-SWB 10 november 1999). Voorts kan zij geen namen van andere vooraanstaande leden van het BNF weergeven (zie verhoorverslag CGVS p.2). Ook betreffende de stichtingsdatum van het BNF blijft betrokkene het antwoord schuldig (zie verhoorverslag CGVS p.2). Verder kent betrokkene geen namen van publicaties van het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.2). Inzake de structuur van de partij kan betrokkene geen enkel detail geven (zie verhoorverslag CGVS p.2). Voorts kent betrokkene het nationaal partij-adres te Minsk niet (zie verhoorverslag CGVS p.2). Betrokkene weet eveneens niet wat het symbool van het BNF is (zie verhoorverslag CGVS p.2), namelijk een ruiter (zie bron http://pages.prodigy.net/dr_fission/bpf/Bpfintro.htm). Tenslotte verklaart betrokkene niets af te weten van veranderingen in het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.3), terwijl deze veranderingen fundamenteel waren aangezien de partij opsplijste (zie BBC-SWB, 30 september 1999). Ook blijft betrokkene het antwoord schuldig op de vraag wanneer Lukashenko aan de macht kwam (zie verhoorverslag CGVS p.3).

Betrokkene heeft verder geen weet hoe Lukashenko aan de macht kwam, noch wanneer zijn tweede ambtstermijn van start ging, noch van het referendum van 1996 (zie verhoorverslag CGVS p.3). Dit referendum handelde over het verlengen van de ambtstermijn van Lukashenko en gaf hem de macht waarover hij nu beschikt, wat één van de strengste punten van kritiek van het BNF is (zie bron Chronology Belarus under Lukashenko 1994-1998, <http://www.ref.rice.edu/~sergei/belarus/chronology>). Voorts kan betrokkene niet vertellen wanneer Belarus onafhankelijk werd, terwijl dit onontbeerlijke informatie is voor een lid van een nationalistische partij zoals het BNF (zie verhoorverslag CGVS p.6). Verder kan betrokkene totaal niet verklaren wat de Opperste Raad van de 13e legislatuur is (zie verhoorverslag CGVS p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het hier gaat om het in 1994 verkozen parlement dat in november 1996 werd ontbonden door Lukashenko (zie bron 'Composition of the National Executive Committee (NEC) of the 13th Supreme Soviet', www.Friends-partners.org/~kasaty/13-nec.htm).

Tenslotte blijft betrokkene het antwoord schuldig op de vraag naar de eerste minister of andere ministers van de regering van Belarus (zie verhoorverslag CGVS p. 2). Deze informatie mag verondersteld worden gekend te zijn bij iemand die zich effectief tegen deze regering verzet. Al deze gegevens zorgen ervoor dat betrokkene's politiek engagement evenals haar actief lidmaatschap van het BNF, totaal ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg geldt dit logischerwijze, eveneens voor de problemen die betrokkene aanhaalt, aangezien deze het gevolg zijn van haar beweerd politiek engagement.

De geloofwaardigheid van betrokkene's verklaringen wordt bijkomend ondergraven door enkele tegenstrijdigheden tussen betrokkene's verschillende verklaringen (interview Dienst Vreemdelingenzaken, interview Commissariaat-generaal) en die van haar echtgenoot (interview Dienst Vreemdelingenzaken, interview Commissariaat-generaal), die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen. Zo verklaart betrokkene's echtgenoot dat hij in oktober 1998 werd aangevallen nadat hij documenten bij Mazurkevitch had afgeleverd (zie verhoorverslag CGVS p.7), terwijl betrokkene hieromtrent verklaart dat deze gebeurtenis op 11 april 1999 zou hebben plaatsgevonden (zie verhoorverslag CGVS p.4). Betreffende hetzelfde incident verklaart betrokkene's echtgenoot dat hij van Mogilov kwam (zie verhoorverslag DVZ p.3, verhoorverslag CGVS p.7), terwijl betrokkene zelf beweert dat haar man van Vitebsk kwam (zie verhoorverslag CGVS p.5).

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (geboorteakte, huwelijksakte, certificaat lidmaatschap BNF, immigratiebewijs, rijbewijs, doktersattest, aankoopakte appartement, technische gegevens van wagen) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partijen de schending inroepen van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat zij ook stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een "manifeste vergissing in appreciatie" heeft begaan; dat hun kritiek erin wezen op neerkomt dat de motivering van de bestreden beslissing "niet conform is aan de werkelijkheid" en "dat de besluiten vals [zijn] in vergelijking met documentatie en ook met de feit (sic) dat ieder basis militant kent zijn partij niet" (sic); dat zij ook voorhouden dat de tegenstrijdigheden van "mineure" aard zijn en niet in aanmerking kunnen komen om "alleen en radicale weigering van de aanvraag" (sic) en dat het "principe van het voordeel van de twijfel voor KV (kandidaat-vluchtelingen ?) dan ook de bovenhand [moet] hebben; dat de verzoekende partijen verder letterlijk stellen dat "de administratieve rechtbank een vergissing van appreciatie begaan heeft";

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kenden, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen; dat de verzoekende partijen dan ook geen belang hebben bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partijen de materiële motiveringsplicht geschonden achten, zij er niet in slagen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij noch aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoon, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat zij het wel heeft over een “vergissing van appreciatie” begaan door een “administratieve rechtbank”, maar verder niet uitlegt welk administratief rechtscollege welke “vergissing in appreciatie” zou hebben begaan; dat het niet kennelijk onredelijk is vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig of geen geloof te hechten aan het relaas van iemand die zich politiek vluchteling verklaart, maar bijzonder weinig elementaire kennis heeft over de politiek in het land van herkomst en over de politieke beweging waartoe betrokkene beweert te behoren; dat het feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissingen uitmaakt;

Overwegende, wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld, dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partijen de geloofwaardigheid van hun ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partijen, in de bestreden beslissingen werden weergegeven;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.